

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 350. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849787797984.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Nej, dette gjorde hun ikke. Medens alle med inderlighed kom hende imøde, forblev hun fremmed, trak sig mere og mere tilbage til ensomheden, og man vidste tilsidst næppe, at hun var til. Der måtte dog i København have været *nogle* eller *nogen*, som kunne have været et tilknytningspunkt mellem hende og den nation, hun frivilligt havde forenet sig med for i tiden at blive landets dronning, landets moder. Hun drog jo ikke til et land, der lå i månen, hvor alt, forholdene, tilstandene, nationen var hende ubekendt. Hun kendte sin gemals rygte, og hans foregående liv var hende ikke ubekendt. Hun måtte vide, hvilke fordringer hun med billighed kunne stille til denne gemal. Her kunne altså intet overraske hende. Og vist er det - jeg ved det af en sanddru person ved hendes hof - at hendes gemal hang ved hende, som han vist aldrig havde hængt ved nogen kvinde tidligere, at han var utrættelig i sit ønske om at behage hende og vinde hende for sig; hvad kunne hun da have ventet mere? En ulykke, en uberegnelig ulykke var det for Danmark, at denne prinsesse ikke forstod sin opgave. Hun var en kvinde som hundrede andre, og dette var for lidt for at spille den rolle, historien havde tildelt hende. Efter få år rejste hun atter tilbage til det fædrene hus, uden at nogen vidste andet, end at rejsen gjaldt et besøg, men hun kom aldrig mere tilbage.